

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γράφῃ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 15.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοστομολογισμοῦ

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 6 Μαΐου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 18

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 129]

Ἡ καλύβη ἦτο σχήματος τετραγώνου καὶ ὅλη ἐπεστρωμένη μέχρι τῆς στέγης διὰ πυκνοῦ ἐπενδύματος καλαμιῶν καὶ ὑψηλῶν χόρτων· κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτῆς πλευρὰς ἦσαν μικρὰ ἀνοίγματα ἔξωθεν μὲν ἀόρατα, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἐφαίνετο ἡ πέριξ θεὰ καὶ εἰσέδυε τὸ φῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους ἦτο ἡπλωμένον πυκνὸν στρώμα πτέριδος, καὶ ἐν τινι γωνίᾳ στέλεχος ἐκ κορμοῦ δένδρου ἐχρησίμευεν ὡς κάθισμα.

Ἄ! τί χαρίεσσα φωλεά! πόσον ὀλίγον ὠμοιάζει πρὸς τὸ δωμάτιον ὅπερ πρὸ μικροῦ κατέλιπε. Πόσον καλλίτερα θὰ ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ ἐν καλῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἡσυχῇ, ἐξηπλωμένη ἐντὸς τῆς πτέριδος, ἄνευ ἄλλων θορύβων πλὴν τῶν τοῦ φυλλώματος καὶ τῶν ὑδάτων, ἐκεῖ μᾶλλον ἢ μεταξὺ τῶν σκληρῶν σινδόνων τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ἐν μέσῳ τῶν κραυγῶν τῆς Κουρούνας καὶ συντροφίας, ἐν τῇ φρικῶδι ἐκείνῃ ἀτμοσφαιρᾷ, ἧς ἡ ναυτιώδης ὁσμὴ ἐξηκολούθει ἐπιμόνωνς καταδιώκουσα αὐτήν.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς πτέριδος καὶ συνεστάλη ἐν τινι γωνίᾳ ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ τοίχου τῶν καλαμιῶν κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετ' οὐ πολὺ ἤσθάνθη ἑαυτὴν καταλαβανομένην ὑπὸ γλυκυτάτου ληθάργου, ἀνεπήδησεν ὀρθή, διότι δὲν τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἀποκοιμηθῇ μήπως δὲν ἐγερθῇ πρὸ τῆς ὥρας τῆς εἰσόδου εἰς τὰ ἐργαστήρια.

Νῦν ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατεῖλῃ καὶ διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ἀποβλέποντος πρὸς ἀνατολὰς ἀκτὶς χρυσὴ εἰσήρχετο εἰς τὴν καλύβην φωτίζουσα αὐτήν. Ἐξω δὲ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν καὶ περὶ τὸ νησίδριον ἐπὶ τῆς λίμνης, ἐντὸς τῶν καλαμιῶν, ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν ἱτεῶν ἤκούοντο συγχευμένοι θόρυβοι, ψιθυρισμοί, συριγμοί, κραυγαὶ ἀναγγέλλουσαι τὴν ἀναβίωσιν πάντων τῶν ζῶων τοῦ τυρρῶνος.

Ἐπέθηκε τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τινος

Ὁ μάρπα-Κύπανος (Σελ. 138, στήλ. γ'.)

ἀνοίγματος καὶ εἶδε τὰ ζῶα ταῦτα παίζοντα πέριξ τῆς καλύβης ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ· ἐντὸς τῶν καλαμιῶν ἐπερυγίζον δεσποινυλλίδες τῆδε κάκεισε, παρὰ τὰς ὄχθας πτηνὰ ἐρράμφιζον τὴν ὑγρὰν γῆν συλλαμβάνοντα σκώληκας, καὶ ἐπὶ τῆς λίμνης ἦν ἐκάλυπτον ἐλαφροὶ ἄτμοι, νῆσσα ἀγρία ἔχουσα χρῶμα φαῖον σποδοειδές, μικροφυστέρια τῶν κατοικιδίων νησῶν ἐκολύμβα περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν νεοσπῶν της, οὓς προσεπάθει νὰ συλλαβῇ, ἀλλὰ δὲν το κατάρθωνε, διότι τὴν ἐξέφευγον ὀρμῶντες ἀνὰ μέσον τῶν ἡνωθισμένων νυμφαίων καὶ ἐνεπλέκοντο ἐκεῖ, κατωδιώκοντες πάντα τὰ ἔντομα τὰ διερχόμενα πλησίον των. Αἶφνης ἀκτὶς κυανῇ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἐθάμβωσε τὴν Πετρίναν καὶ μόνον ἀφ' οὗ ἐξηφανίσθη ἐνόησεν ὅτι ἀλκυὼν εἶχε διέλθῃ τὴν λίμνην.

Πολλὴν ὥραν ἀκίνητος, διότι ἄλλως ἢ παρουσίᾳ της ἤθελε διασκορπίσῃ τὸν περὶ τὸν ἐκείνον κόσμον τοῦ λειμῶνος, ἔμεινε πρὸ τοῦ παραθύρου της παρατηροῦσα αὐτόν. Πόσον ταῦτα πάντα ἦσαν χαρίεντα πρὸ τοῦ ἀβροῦ ἐκείνου φωτός, φαιδρά, ζωντανά, τερπνὰ, καινοφανῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀρκούντως μαγικά, ὥστε ἠρώτησεν ἑαυτὴν μήπως ἡ νῆσος

ἐκείνη μετὰ τῆς καλύβης ἦτο μικρὰ τις κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Κατὰ τινα στιγμήν εἶδε τὴν λίμνην καλυπτομένην ὑπὸ σκιᾶς μαύρης διερχομένης κατὰ τὸ δοκοῦν, μεγεθυνομένης, σμικρυνομένης ἄνευ τινὸς αἰτίας προφανοῦς· τοῦτο δὲ τῇ ἐφάνη τοσοῦτω μᾶλλον ἀνεξήγητον ὅσῳ ὁ ἥλιος, ὅστις εἶχεν ὑψωθῇ ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, ἐξηκολούθει λάμπων ἀκτινοβόλος ἐν τῷ ἀνεφέλῳ οὐρανῷ. Πόθεν ἡδύνατο νὰ προέρχεται ἡ σκιά ἐκείνη; Τὰ στενὰ παράθυρα τῆς καλύβης δὲν τῇ ἐπέτρεπον νὰ πληροφορηθῇ· ὅθεν ἀνοίξασα τὴν θύραν, εἶδεν ὅτι παρῆγον τὴν σκιὰν στρόβιλοι καπνοῦ διερχόμενοι μετὰ τοῦ ἀνέμου καὶ προερχόμενοι ἐκ τῶν ὑψηλῶν καπνοδοχῶν τοῦ ἐργοστασίου, ἐν ᾧ εἶχεν ἤδη ἀναφθῇ πῦρ· ἵνα ὁ ἀτμός εἶνε ἥδη ὑπὸ πίεσιν κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐργατῶν.

Λοιπὸν ἡ ἐργασία ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἦτο καιρὸς νὰ καταλίπῃ τὴν καλύβην καὶ ἔλθῃ εἰς τὰ ἐργαστήρια. Ἄλλ' ὅμως πρὶν ἐξέλθῃ ἔλαβεν ἐφημερίδα κειμένην ἐπὶ τοῦ στελέχους, ἣν δὲν εἶχε διακρίνῃ, τὴν ἐδειξε δὲ εἰς αὐτὴν τὸ ἅπλετον φῶς τὸ ἐξερχόμενον διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, καὶ αὐτομάτως ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἧτο δὲ ἡ Ἐφ' ημερὶς τῆς Ἀμεινῆς τῆς 25 Φεβρουαρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ τότε ἐσκέφθη ὅτι, ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατεῖχεν ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐπὶ τοῦ μόνου καθίσματος ἐφ' οὗ ἡδύνατο τις νὰ καθίσῃ, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῆς χρονολογίας, προέκυπτεν ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἀπὸ τῆς 25 Φεβρουαρίου ἡ καλύβη ἦτο ἐγκαταλειμμένη καὶ οὐδεὶς εἶχε διαβῇ τὴν θύραν αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐξερχομένη ἐκ τοῦ ἱτεῶνος ἐφθάνεν εἰς τὴν ὁδὸν, βαρύφωνος συρίκτρα ἐσύριξε συριγμὸν βραγχόν καὶ ἰσχυρὸν ὑπεράνω τοῦ ἐργοστασίου, καὶ σχεδὸν παρ' οὐδὲν ἄλλαι συρίκτραι ἀνταπεκρίθησαν ἐξ ἀποστάσεων μᾶλλον ἢ ἡπτόν· ἀπομεμακρυσμένων διὰ συριγμῶν ἐξ ἴσου ἐρρῦθμων.

Ἐνόησε δὲ ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ σημεῖον

τῆς προσκλήσεως τῶν ἐργατῶν διδόμε-
νον ἐκ Μαρωκοῦρ καὶ διαδιδόμενον ἀπὸ
χωρίων εἰς χωρία ἀνὰ πάντα τὰ ἔργο-
στάσια τοῦ Παιναδαοῦ, ἀναγγέλλον
πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν ὅτι πανταχοῦ
ταυτοχρόνως ἦσαν ἔτοιμοι εἰς ἐργασίαν.

Τότε, φοβουμένη μήπως βραδύνη, ἐ-
πετάχοντο τὸ βῆμα καὶ εἰσερχομένη εἰς τὸ
χωρίον εὗρε πάσας τὰς οἰκίας ἀνοικτάς·
ἐπὶ τῶν οὐδῶν ἐργάται ἐτρωγον τὸ ρό-
φημά των ὁρῶντο στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς
θύρας· ἐν τοῖς καπηλείοις ἄλλοι ἔπινον,
ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἄλλοι ἐνίπτοντο ἐν τῇ
ἀντρίχῃ· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπορεύετο πρὸς τὸ
ἐργοστάσιον, ὅπερ ἐσήμαινε βεβαίως ὅτι
δὲν ἦτο ἀκόμη ὥρα νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ
ἐργαστήρια καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἦτο
βία νὰ σπεύσῃ.

Ἀλλὰ τρεῖς μικροὶ κτύποι τοῦ ὥρο-
λογίου, οὓς παρηκολούθησε παρευθὺς συ-
ριγμός ἰσχυρότερος θορυβώδεστερος τῶν
προηγηθέντων, ἐν ἀκαρεῖ μετέβαλεν εἰς
κίνησιν τὴν προτέραν ἡρεμίαν· ἐκ τῶν
οἰκίων, ἐκ τῶν αὐλῶν, ἐκ τῶν καπηλείων,
πανταχόθεν ἐξῆλθε πλήθος συμπαγὲς
ὅπερ ἐπλήρωσε τὴν ὁδὸν ὡς μυρμη-
κία, καὶ τὸ πλήθος ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν,
τῶν γυναικῶν, τῶν παιδίων, κατηυθύνθη
πρὸς τὸ ἐργοστάσιον· οἱ μὲν καπνίζοντες
τὴν καπνοσύριγγά των ὀλοταχῶς, οἱ δὲ
μασώντες ἄρτον ἐν βίᾳ καὶ πνιγόμενοι,
οἱ δὲ πλείστοι φλυαροῦντες θορυβώδως.
Κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμήν ὅμοιοι προσέβαλ-
λον ἐκ δρομίσκων πλαγίων καὶ ἀνεμι-
γνύοντο πρὸς τὸ μέλαν ἐκεῖνο κύμα αὐ-
ξανόντες αὐτὸ χωρὶς νὰ το ἀναχαιτί-
ζωσιν.

Ἐν τινι ὁμίλῳ νεωστὶ ἐρχομένων ἡ
Πετρίνα διέκρινε τὴν Τριανταφυλλίαν
μετὰ τῆς Κουρούνας, διεσπασσάσα δὲ εἰς
τὸ πλῆθος, συνήντησεν αὐτάς.

«Καλέ, ποῦ ἦσουν; ἠρώτησεν ἡ Τρι-
ανταφυλλία ἐκπληκτος.

— Ἐσχηκῶθην ἐνωρίς διὰ νὰ κάμω
ὀλίγον περίπατον.

— Ἀ! καλά. Καὶ ἐγὼ σ' ἐγύρευα.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ ποτὲ νὰ
μὴ με ζητῆς, διότι ἐξυπνῶ πολὺ πρῶί!
Ἐφθانون εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐργα-
στηρίων καὶ τὸ κύμα εἰσώρμα εἰς τὸ ἐρ-
γοστάσιον ὑπὸ τὰς ὄψεις ἀνδρός τινος
ὕψηλῳ, ἰσχυροῦ ὅστις ἴστατο ὀλίγον μα-
κρὰν τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης ἔχων τὰς
χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ σάκκου του
καὶ τὸ σκιαδίου κεκλιμένον πρὸς τὰ ὀπί-
σω, τὴν δὲ κεφαλὴν του νεύουσαν ὀλί-
γον πρὸς τὰ ἔμπροσ, τὸ βλέμμα ἀτενές,
οὕτως ὥστε οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ παρε-
λαυνόντων διήρχετο ἀπαρτήρητος.

«Ὁ Αἰγνός», εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία
μετὰ φωνῆς συρίζουσας.

Ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε χρεῖαν
τῆς λέξεως ταύτης, διότι πρὶν τῇ ὑπο-
βληθῇ εἶχε μαντεύσῃ ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος
ἦτο ὁ διευθυντὴς Ταλουέλ.

«Πρέπει νὰ ἐμβῶ μαζὶ σας; ἠρώτη-
σεν ἡ Πετρίνα.

— Βέβαια.»

Ὡς πρὸς αὐτὴν ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο
χρῆσιμος· ἀλλὰ κατέστειλε τὴν συγκίνη-
σιν της. Διὰ τὴν θά τὴν ἤθελον, ἀφ' οὗ
ἐδέχοντο πάντα ἀνθρώπων;

«Ὅτε δ' ἔφθασαν πρὸ αὐτοῦ, ἡ Τριαν-
ταφυλλία εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν
ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐξερχομένη τοῦ πλή-
θους ἐπλησίασεν αὐτὸν οὐδεμίαν συστο-
λὴν δεικνύουσα.

«Κύριε διευθυντά, εἶπε, μία συντρόφισ-
σα θέλει νὰ πιάσῃ δουλειά!»

Ὁ Ταλουέλ ἀπέδλεψε ταχέως πρὸς
τὴν συντρόφισσαν ταύτην.

«Μετὰ μίαν στιγμήν βλέπομεν», ἀπε-
κρίθη.

Ἡ δὲ Τριανταφυλλία γινώσκουσα τί
ὄφειλε νὰ πράξῃ, ἐστάθη κατὰ μέρος
μετὰ τῆς Πετρίνας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην θόρυβος ἔγινε
παρὰ τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, καὶ οἱ ἐρ-
γάται ὑπεχώρησαν μετὰ σπουδῆς, ἀφί-
νοντες ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τον φαέ-
θοντα τοῦ κ. Βουλφράν, ὁδηγούμενον
ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν προτεράϊαν νέου·
καὶ τοὶ δὲ πάντες ἐγίνωσκον ὅτι δὲν ἦ-
δύνατο νὰ ἴδῃ, πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ τῶν
ἀνδρῶν ἀπεκαλύφθησαν πρὸ αὐτοῦ, αἱ δὲ
γυναῖκες ἐχαίρειζον διὰ μικρᾶς ὑπο-
κλίσεως.

«Βλέπετε ὅτι δὲν ἔρχεται τελευταῖος»
εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία.

Ὁ διευθυντὴς προσέβη βήματά τινα
κατέσπευσμένως πρὸς τὸν φαέθοντα.

«Κύριε Βουλφράν, σὰς προσφέρω τὸ
σέβας μου, εἶπεν ἔχων τὸν πῖλον αὐτοῦ
ἀνὰ χεῖρας.

— Καλὴ ἡμέρα, Ταλουέλ.»

Ἡ Πετρίνα παρηκολούθησε διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν τὴν ἀμαξάν προχωροῦσαν, ὅτε
δὲ ἐπανεστρεψεν αὐτοὺς πρὸς τὴν κιγκ-
λιδωτὴν πύλην, εἶδεν ἀλληλοδιαδόχως
διερχομένους τοὺς ὑπαλλήλους οὓς ἦδη
ἐγίνωσκε· τὸν μηχανικὸν Φαβρὴν, τὸν
Κλέφτιν, τὸν Μομπλὴν καὶ ἄλλους ὧν
τὰ ὀνόματά τῃ εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία.
Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ θορυβώδες πλῆ-
θος εἶχεν ἀραιωθῇ καὶ ἦδη οἱ ἐρχόμενοι
ἔτρεχον, διότι ἡ ὥρα ἐμελλε νὰ ση-
μάνῃ.

«Πιστεύω ὅτι οἱ νέοι θὰ ἀργήσουν»,
εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία ἡμίφωνως.

Τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε, προσέβαλε τε-
λευταῖος τις ὁμίλος, ἔπειτα τινες ὕστε-
ρήσαντες στοιχηθὲν ἐρχόμενοι ἀσθμαί-
νοντες καὶ ἡ ὁδὸς εὐρέθη κενή· ἀλλ'
ὁμῶς ὁ Ταλουέλ δὲν κατέλιπε τὴν θέ-
σιν του, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυ-
λακίοις ἐξηκολούθει παρατηρῶν μακρὰν,
ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν.

Λεπτὰ τινα τῆς ὥρας παρήλθον καὶ
ἔπειτα ἐπεφάνη ὕψηλός τις νέος, ὅστις
δὲν ἦτο ἐργάτης, ἀλλ' αὐτόχρημα κύριος,

πολὺ μᾶλλον κύριος, καὶ ὡς ἐκ τῶν
τρόπων του καὶ τοῦ ἐπιμελεμένου ἱμα-
τισμοῦ του, ἡ ὁ μηχανικός καὶ οἱ ὑπάλ-
ληλοι· βαδίζων βήματι ταχεῖ ἔδενε ταυ-
τοχρόνως τὸν λαιμοδέτην του, ὅπερ προ-
φανῶς δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ πράξῃ.

«Ὅτε ἔφθασε πρὸ τοῦ διευθυντοῦ, οὗτος
ἀπεκαλύφθη ὡς ἔπραξε καὶ εἰς τὸν κύ-
ριον Βουλφράν, ἀλλ' ἡ Πετρίνα παρε-
τήρησεν ὅτι οἱ δύο χαιρετισμοὶ κατ' οὐ-
δὲν ἦσαν ὅμοιοι.

«Κύριε Θεόδωρε, σὰς προσφέρω τὸ
σέβας μου», εἶπεν ὁ Ταλουέλ.

Αὕτη δὲ ἡ φράσις, εἰ καὶ ἀπετελεῖτο
ἐκ τῶν αὐτῶν λέξεων ἐξ ὧν καὶ ἡ πρὸς
τὸν κύριον Βουλφράν, ἀλλ' οὐδόλως
ὁμῶς ἔλεγε τὸ αὐτό, καὶ τοῦτο ἦτο πρό-
δηλον.

«Καλὴ ἡμέρα, Ταλουέλ. Μήπως ὁ
θεός μου ἦλθε;

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε Θεόδω-
ρε, πρὸ πάντε λεπτῶν τῆς ὥρας.

— Ἀ!

Δὲν εἶσθε ὁ τελευταῖος; καὶ ὁ κύ-
ριος Καζιμίρ ἤργησε σήμερον, ἂν καὶ
δὲν ἔλειπεν ὅπως σὰς εἰς Παρίσιους·
ἀλλὰ τον βλέπω ἐκεῖ κάτω.»

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Θεόδωρος κατηυθύνετο
πρὸς τὰ γραφεῖα, ὁ Καζιμίρ προὔχρει
μετὰ πολλῆς ταχύτητος.

Κατ' οὐδὲν ὁμοίᾳζεν οὗτος πρὸς τὸν
ἐξάδελφόν του οὕτε κατὰ τὸ σῶμα οὕτε
κατὰ τὸν ἱματισμόν· ἦτο μικροῦ ἀνα-
στήματος, ἄκαμπτος, ξηρός. «Ὅτε δὲ
διῆλθε πρὸ τοῦ διευθυντοῦ ἡ ἀκαμψία
τοῦ αὐτοῦ ἐξηκριβώθη διὰ τῆς βραχείας
κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἣν τῷ ἀπέτεινεν
ἄνευ οὐδεμιᾶς λέξεως.

Τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων
τοῦ σάκκου του ὁ Ταλουέλ ἐξεδήλωσε
καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ σέβας του καὶ μόνον
ἀφ' οὗ ἐξηφανίσθη, τότε, στραφεὶς πρὸς
τὴν Τριανταφυλλίαν, ἠρώτησεν αὐτήν·
«Καὶ τί εἰςεύρει νὰ κάμῃ ἡ συντρό-
φισά σου;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίθη
ἡ Πετρίνα μόνη.

«Ἀκόμη δὲν ἔχω ἐργασθῇ εἰς τὰ ἐρ-
γοστάσια», εἶπε μετὰ φωνῆς ἣν προσε-
πάθησε νὰ καταστήσῃ ἔντονον.

Ὁ Ταλουέλ περιέβαλεν αὐτὴν δι'
ἀστραπιαίου βλέμματος, ἔπειτα δέ, ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν,
εἶπε·

«Νὰ εἰπῆς ἀπὸ μέρους μου εἰς τὸν
μπάρπα Κόπανον νὰ τὴν βάλῃ ἔς τὰ
ἀμαξάνια καὶ ἔμπροσς μάς!

— Τί πράγμα εἶν' αὐτὰ τὰ ἀμαξά-
νια;» ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα ἀκολουθοῦσα
τὴν Τριανταφυλλίαν διὰ τῶν εὐρυτάτων
αὐλῶν, αἵτινες ἀπεχώριζον τὰ ἐργαστή-
ρια ἀπ' ἀλλήλων. Θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην; θὰ εἶχε
τὴν δύναμιν, τὴν εὐφυΐαν, θὰ εἶχε χρεῖαν
μαθητείας; ἐρωτήσεις πᾶσαι φοβεραὶ εἰς

αὐτὴν καὶ ἐπαυξάνουσαι τὴν ἀγωνίαν
τῆς τοσοῦτω μᾶλλον νῦν ὅτε, βλέπουσα
ἐαυτὴν δεκτὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ἡσθά-
νετο ὅτι ἐξ ἐαυτῆς ἐξηρτάτο νὰ διατη-
ρηθῇ ἐν αὐτῷ.

«Μὴ φοβάσαι λοιπόν, ἀπεκρίθη ἡ
Τριανταφυλλία, ἐννοήσασα τὴν συγκίνη-
σιν της, τίποτα δὲν εἶν' εὐκολώτερον
ἀπ' αὐτό.

Ἡ Πετρίνα ἐμάντευσε τὴν ἐννοίαν
τῶν λόγων τούτων μᾶλλον ἢ ἤκουσεν
αὐτοῦ· διότι ἀπὸ τινων ἡδὴ στιγμῶν αἱ
μηχαναί, οἱ ἱστοὶ ἐκινούντο ἐν τῷ ἐρ-
γοστασίῳ, ὅπερ ἦτο νεκρὸν ὅτε εἶχον
εἰσέλθῃ, καὶ νῦν φοβερὸς μηχανικός, ἐν
ᾧ συνεχέοντο μυριοὶ διάφοροι θόρυβοι,
ἐπλήρου τὰς αὐλὰς· ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις
οἱ ὑφαντικοὶ ἱστοὶ ἐδονοῦντο, αἱ κερκίδες
ἔτρεχον, οἱ καλαμίσκοι, αἱ ἄτρακτοι πε-
ριστρέφοντο, ἐν ᾧ ἔξω οἱ κινητήριοι ἄ-
ξονες, οἱ τροχοί, τὰ λωρία, οἱ ἐποχεῖς
προσέθετον τὸν ἴλιγγον τῶν ὧτων πρὸς
τῷ τῶν ὀφθαλμῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 134]

Ἐπειτα δὲ διὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ
προσέθηκε:

— Τώρα που εἴμεθα σύμφωνοι, ἔμπροσ
νὰ φύγωμε!

— Ἐμπρός, ἄς φύγωμε! ἀπήντησεν
ὡς ἡχώ ὁ Ἐλευθέρης· ἀλλὰ, εἶπε μετὰ
μικρὰν σκέψιν, διὰ νὰ πάμε εἰς τὸ Λυών,
μὰς χρειάζονται χρήματα.

— Χρήματα! ἐπανελάβεν ἀγωνι-
δῶς ἡ Μυάνα.

— Ναί, καὶ πολλά!

— Ξεύρω ποῦ ἔχει τὰ δικά του ὁ
πατέρας· ἐκεῖ ἔς τὸ συρτάρι τοῦ κατα-
στήματος.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν
εἶνε ἰδικὰ μας, ἀντέτεινεν ὁ Ἐλευθέρης.

— Μὰ ἀφ' οὗ σκοπεύομε, εὐθὺς ἄμα
κερδίσωμε κι' ἄλλα νὰ τα δώσωμε ν'
ἀγοράσωμε τὴ μηχανή;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ· θαρρῶ πως
δὲν κάνει νὰ πάρωμεν ἀπ' αὐτὰ· ἀλλὰ
δὲν βλέπω ἄλλο μέσον νὰ κάμωμε αὐτό
που θέλομεν.

— Βλέπετε λοιπόν; εἶπε θριαμβευ-
τικῶς ἡ κόρη.

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀνα-
γνώστου διὰ τοὺς δύο μικροὺς ἥρωάς
μας· ἦσαν τίμιοι ἐκ φύσεως καὶ ἡσθά-
νοντο ὅτι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ λά-
βωσιν ὅτι δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτοὺς· ἀλλ'
ἐγνομίζον ὅτι ὁ σκοπὸς ἐξαγιάζει τὰ μέσα
καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐσκόπευον νὰ ἐπιστρέ-
ψωσι μίαν φορὰν τὸ ποσόν, τὸ ὅποσον
ἔδαν ἐῖς οὗτο, δὲν διέπραττον κακὴν

πράξιν. Πρὸς δικαιολογίαν των ἄς χρη-
σιμεύσῃ ὁ βίος τὸν ὅποσον διῆγον ἕως
τότε, ἄνευ ὁδηγίας καὶ ἄνευ διδασκαλίας.

Ὁ Ἐλευθέρης λοιπὸν ἔλαβεν ἑκατὸ
φράγκα καὶ δακρύων ἔγραψε τὰς ὀλίγας
λέξεις τὰς ὁποίας ἠνωρίζομεν· ἔπειτα
ἠνοίξεν ἡσύχως τὴν θύραν καὶ οἱ δύο
ἐξῆλθον ἀθρόβως διευθυνόμενοι πρὸς
τὸν σιδηρόδρομον, ὅπου ἔφθασαν μετὰ
ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει μετὰ ἡμί-
σειαν ὥραν· ὁ Ἐλευθέρης ἔλαβε τὰ
εἰσιτήρια καὶ μετ' αὐτῶν ἐξῆλθον πέντε
περίπου φράγκα, ὑπόλοιπον τοῦ ἑκα-
τονταφράγκου· εἰσῆλθον εἰς ἀμαξάν τρι-
της θέσεως, καὶ τὴν ὠρισμένην ὥραν ἡ
ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν. Ἡ Μυάνα στη-
ρίζουσα τότε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ
ὤμου τοῦ Ἐλευθέρη ἀπεκοιμήθη βα-
θέως· μετ' ὀλίγον τὴν ἐμνήθη καὶ ὁ
Ἐλευθέρης καὶ οἱ δύο συνοδοιπόροι με-
τέβαινον πρὸς τὸ ἄγνωστον ταλαντευό-
μενοι ὑπὸ τῆς κινήσεως τῆς τρεχούσης
ἀμαξοστοιχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὴν πρωΐαν περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ὁ
Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἐξύπνησαν
ἔχοντες τὸ σῶμά των πιασμένον, ἀπὸ τὸν
ἐπὶ τοῦ ξυλίνου καθίσματος ὕπνον των.

Ἐνώπιόν των ἴστατο ἄνθρωπός τις,
ὅστις ἀνέβη εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμα-
ξάν ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο· ἦτο ὕψηλός καὶ
γενειοφόρος· τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἀμ-
φιβόλου καθαριότητος καὶ ἐμβαλλωμένα
εἰς τινα μέρη.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο καπνοδοχο-
καθαριστής· παρῆλθαι δὲ τὰ κοιμώμενα
παιδιά μετὰ ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἐκ τῆς
σπουδῆς μεθ' ἧς ἀνεχώρησαν δὲν ἐφρόν-
τισαν περὶ τροφῆς· ἐπείνων λοιπὸν πολὺ·
τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἄγνωστος ἐξέβα-
λεν ἐκ τοῦ σάκκου του μέγα τεμάχιον
ἄρτου καὶ ἕνα ἄλλαντα.

Τότε ἠνοίξεν ἐτι περισσότερον ἡ ὄρε-
ξις των.

Ὁ ἄγνωστος μαντεύων βεβαίως τί
συνέβαιεν ἐντὸς των, ἐκοψε δύο τεμάχια
ἄρτου καὶ δύο τεμάχια ἄλλαντος, τὰ ἐ-
θηκε πλησίον του καὶ ἤρχισε τὴν συν-
διάλειξιν·

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησε·
ἴσως νὰ εὑρετε τοὺς γονεῖς σας;

— Γονεῖς δὲν ἔχομε· πηγαίνομε εἰς
τὸ Λυών.

— Καὶ τί θὰ κάμετε εἰς τὸ Λυών;

— Νὰγοράσωμε μία μηχανή· που
κάμνει φελλούς.

— Ν' ἀγοράσετε μία μηχανή! ἀνε-
κραξεν ὁ καπνοδοχοκαθαριστής· ἔχετε
λοιπὸν πολλὰ χρήματα;

Πρὶν ἀποκριθῶσιν, ὁ Ἐλευθέρης καὶ
ἡ Μυάνα ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοή-
σεως· ἐσκέφθησαν ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπο-

καλύψουν εἰς ἕνα ἄγνωστον τὴν οἰκονο-
μικὴν των κατάστασιν. Ἀντὶ ἀπαντή-
σεως, ἐκίνησε λοιπὸν ἀπλῶς τὴν κεφα-
λήν του ἀρνητικῶς.

— Μήπως θέλετε νὰ τοιμῆσετε τί-
ποτε; ἠρώτησε μετ' ἀφέλειας.

Μειδιάμα συγκαταθέσεως ἀπήντησεν
εἰς τὴν ἐρώτησίν του καὶ δύο μικραὶ
χεῖρες μετὰ σπουδῆς ἐξετάθησαν πρὸς
αὐτόν.

«Ὅ, τι ἐπεθύμει ὁ καπνοδοχοκαθαριστής
το κατῳρώθησε, μετὰ τινος στιγμᾶς ἐγνώ-
ριξε καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας τὴν
ἱστορίαν τῶν δύο παιδίων.

— Καλὸ, πολὺ καλὸ εἶνε αὐτό που
κάμνετε, παιδιά μου· ἔχετε καρδιά· ἀλλὰ
πρέπει νὰ ἐννοήσετέ πως ἂν δὲν ἐργα-
σθῆτε καλὰ εἰς μία τέχνη, δὲν θὰ εἴμ-
πορέσετε νὰ οἰκονομήσετε τὸ ποσόν που
σὰς χρειάζεται νὰγοράσετε τὴν μηχανή
σας, καὶ χρειάζονται πολλὰ... τοῦλά-
χιστον τρεῖς χιλιάδες.

— Τρεῖς χιλιάδες! ἀνεφώνησαν μετ'
ἀποθαρρύνσεως τὰ παιδιά.

— Ἰσως καὶ παραπάνω. Ἄν ἔχετε
ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμένα, εἶπεν ὁ ἄγνω-
στος, εἴμπορῶ νὰ σας κάμω νὰ κερδί-
σετε πολλὰ χρήματα σὲ λίγον καιρὸ καὶ
τότε ἀγοράσετε τὴν μηχανήν σας.

— Καί τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

— Ὡ, μικρὰ πράγματα· ὅταν φθά-
σωμε εἰς τὸ Λυών, γιὰ καὶ ἐγὼ ἐκεῖ
πηγαίνω, θὰ σὰς το εἰπῶ. Σὰς συμ-
βουλεύω μόνον νὰ μου δώσετε τὰ χρή-
ματά που ἔχετε ἐπάνω σας, γιὰ καὶ εἴμ-
πορεῖ νὰ σας παραπέσουν, ἢ νὰ σὰς τα
κλέψῃ κανεὶς.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης,
καὶ ἀνοίξας τὸ βαλάντιόν του παρέδωκε
εἰς τὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν τὰς ἐξήκον-
τα πέγτες δραχμάς.

— Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν οὗτος, θὰ
σὰς δώσω κατοικίαν, τροφήν, θὰ σας
δίδω ὅ,τι χρειάζεσθε· θὰ σας δώσω μά-
λιστα καὶ συντρόφους.

— Τί καλά! ἀνεφώνησεν ἡ Μυάνα.

— Ἦτανε τύχη μας νὰ σ' ἀπαντή-
σωμεν! εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ ἀ

ΑΣΤΗΡ ΕΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 132).

— Πήγαινε, κόρη μου, εἶπεν ἡ Μάρθα σφίγγουσα μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τῆς Νίτσας ὡς σημεῖον ὅτι ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀπόφασίν της. . .

Ἡ Νίτσα ἐσπευσε νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν της. Περιετυλίχθη μὲ τὸ ἐπανοφώριόν της, διότι ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ ἐξεληούσα ἐκ τῆς οἰκίας, μὲ τὸν φανὸν εἰς τὴν χεῖρα διηυθύνθη πρὸς τὸν φάρον· ἀλλ' ὅταν ἤθελῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ πύργου δὲν το κατόρθωσε. Ματαίως τὸ δυστυχὲς κοράσιον κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, ἡ βαρεῖα σιδηρᾶ θύρα ἀντίστη εἰς τὰς προσπάθειάς της.

Τί νὰ πράξῃ; νὰ ἐπιστρέψῃ; ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς Μάρθα; Ἡ ἀρροσίαις τῆς θυγατρὸς της εἶχε χάσῃ αὐτὴν ὀλίγον. Ἡλπίζεν ὅτι ἡ Νίτσα θὰ κατόρθωνε νὰ καταστήσῃ ἀπαράτηρον τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρὸς της, καὶ ὅτι ἐκ τῶν πλησίων φάρων δὲν θὰ ἐνόουν ὅτι ὁ ἰδιὸς των δὲν εἶχεν ἀναφθῇ.

Ὁ πυρετός, εἶχε ταραχῇ ἐν μέρει τὴν κρίσιν της· ἄλλως θὰ ἐσκέπτετο ὅτι τὸ ἀσθενὲς φῶς ἐνὸς φανοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκληρθῇ ὡς φῶς φάρου.

Ἡ Νίτσα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐλπίδα ταύτην ἀπὸ τὴν μητέρα της. Καὶ αὕτῃ δὲ ἦτο πολὺ ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τοῦ πατρὸς της· ἡ τρικυμία ἦτο φοβερά· ἡ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδόν, ὁ δὲ κρότος τοῦ κεραυνοῦ συνεμίγετο μὲ τὸν ἄγριον ῥόχον των κυμάτων. Ἄν ὁ πατὴρ της ἐξεκίνησε μὲ τὴν λέμβον του, ὅπως ἦτο πιθανώτατον, δὲν διέτρεχεν ἄρ' αὖτε κίνδυνον νὰ καταποντισθῇ εἰς τὴν τρικυμῶδη ἐκείνην θάλασσαν;

Περιεπλανᾶτο τῆδε κάκεῖσε ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ, κρατοῦσα τὸν φανὸν εἰς τὴν χεῖρά της.

— Ποῖος ξεύρει; εἶπε, τὸ φῶς τοῦ φαναρίου μου, ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἴνε, εἰμπορεῖ νὰ τον ὠφελήσῃ, εἰμπορεῖ νὰ τοῦ δείξῃ ποῦ πρέπει νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Νίτσα λαβοῦσα δύναμιν ἐκ τῆς ἐλπίδος ταύτης, ἀνεργιχήθη εἰς τοὺς βράχους, οἵτινες εἶχον γίνῃ ὀλισθηροὶ ἐκ τῆς ὑγρασίας, ὑψώσασα δὲ τὸν φανὸν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της, ἀπηύθυνεν ἐν τῇ ψυχῇ της προσευχὴν πρὸς Ἐκεῖνον ὅστις χρησιμεύει ὁδηγὸς εἰς τὰς τρικυμίας, παρακαλοῦσα νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ πατρὸς της. Οὔτε τὴν βροχὴν ἠσθάνετο, ἥτις ἐτρεχεν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά της, οὔτε τὸν ἄφρον, ὅστις ἐκάλυπτεν ἐνὶ τοῖς ποδᾶς της, οὔτε τὸν ἄνεμον ὅστις ἐμυκάτο τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς ἐκείνους πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ἀνέμενε τὸν πατέρα της. Ἐνίστε εἰς τὴν

λάμπην ἀστραπῆς διέκρινε τὴν πλήρη κυμάτων θάλασσαν εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεμία λέμβος ἐφαίνετο, ἔπειτα δὲ τὰ πάντα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς σκοτίας.

Ἡμίσειαν ὥραν ἦτο ἤδη ἐκεῖ ἐπάνω ὅτε ἐνόμισεν ὅτι εἶδε μακρὰν, μεταξὺ δύο ὑψηλῶν κυμάτων, πρᾶγμα μαῦρον τὸ ὁποῖον ἐχόρευεν ἐπὶ των κυμάτων· μετ' ὀλίγον τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἐφάνη ἐκ νέου· ἦτο ὡς λέμβος· Ἀλλὰ πρὶν βεβαιωθῇ ἀκόμη ἡ Νίτσα, ἐχάθη μεταξὺ δύο ὑγρῶν ὑψωμάτων, παρήλθον δὲ ἐν ἡ δύο δευτερόλεπτα ἕως ὅτου ἀναφανῇ. Ἐπειτα ἐφάνη ἐκ νέου. Ἦτο βέβαιον πλέον ὅτι ἦτο λέμβος· ἀλλ' ἦτο ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβαιναν ὁ πατὴρ της, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κατόρθωνεν ἐν μέσῳ τοιαύτης καταίγιδος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν; Ἡ Νίτσα ὕψωνε τὸν φανὸν ὅσον ἠδύνατο ἐκτείνουσα τὸν βραχίονά της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τὴν ἰδῇ ὁ ἐπὶ τῆς λέμβου, εἶχε δὲ τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὴν λέμβον.

Τὸ κοράσιον περιέμεινε τοιουτοτρόπως, ἐν ψυχικῇ ἀγωνίᾳ, ἤρχισε δὲ ν' ἀπελπίζετο πλέον ὅτε μικρὰ ἀστραπὴ διέσχισε τὰ νέφη, ὥχρον φῶς σκορπίζουσα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ὅσον ταχεῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ λάμψις ἐκείνη ἡ Νίτσα ἀνεγνώρισε τὴν λέμβον τοῦ πατρὸς της ὅστις ὀρθὸς κρατῶν τὸ πηδάλιον προσεπάθει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κουρασμένος βραχίον τῆς Νίτσας ἀνέλαβε δύναμιν καὶ ἐκράτησεν ἐκ νέου μὲ θάρρος τὸν φανὸν, ἐν ᾧ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐκάλει τὸν πατέρα της διὰ μέσου τῆς καταίγιδος.

Ἦκουσεν ὁ Ἰωσήφ τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς του, εἶδε τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ φανοῦ; Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἔφθασεν εἰς τὸν μικρὸν λιμένα τῆς νησίδος φέρων μαζί του τὸν χειρουργόν. Ἡ Νίτσα ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν του, ὁ πατὴρ της τὴν ἔλαβε εἰς τὴν ἀγκυράν του διὰ βροχὸν ἀπὸ τὸ νερὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὸν οἰκίσκον, ἔπειτα δὲ ἀφήσας τὸν πρακτικὸν χειρουργὸν πλησίον τῆς συζύγου του, ἤρπασε τὸν φανὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν φάρον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν φωτεινὴ γραμμὴ ἐξετείνετο μακρὰν ἐπὶ των κυμάτων, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας νύκτας.

Ὅτε ὁ Ἰωσήφ κατέβη ἤκουσε μετ' εὐχαριστήσεως παρὰ τοῦ πρακτικοῦ χειρουργοῦ ὅτι τὸ τραῦμα τῆς γυναίκας του δὲν ἦτο τόσο σοβαρὸν ὅσον εἶχεν υποθέσῃ. Εἶχε μὲν θραυσθῇ ἡ κνήμη της, ἀλλὰ τὸ τραῦμα ἦτο ἀπλοῦν καὶ εὐθεράπτευτον.

Ἡ Νίτσα ἀντημερίθη μεγάλως διὰ τὴν γενναϊότητά της, ὅτε ὁ πατὴρ της

ἐδήλωσεν ὅτι ἄνευ τοῦ μικροῦ ἄστρου, τὸ ὁποῖον εἶδε νὰ λάμπῃ εἰς τὸ σκότος, ἐκινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ ἐπὶ των βράχων περὶ τῆς νησίδος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐσώζετο, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦναπτε τὸν φανὸν θὰ ἔχανε τὴν θέσιν τοῦ φύλακος καὶ ἡ οἰκογένειά του θὰ ἐστερεῖτο καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔλαμπε τὸ φῶς τῆς μικρᾶς Νίτσας, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ πρὶν διαλυθῇ ἡ ὁμίχλη καὶ καταστήσῃ φανερόν εἰς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τοὺς ἄλλους φάρους, ὅτι τὸ φῶς τοῦ φάρου τοῦ Ἰωσήφ δὲν ἀνήφθη τὴν κανονισμένην ὥραν.

Ω.

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ Εὐφροσύνη ἦτο διδασκάλισσα εἰς μίαν κωμόπολιν. Μαζί της εἶχε τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της, πολὺ γέροντας καὶ τοὺς δύο. Αὐτὴ τοὺς συντήρει μὲ τὸν γλίσχρον μισθὸν της.

Ἡσθάνετο μεγάλην χαρὰν συλλογίζομένη ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας της οἱ γονεῖς της διήρχοντο ἥσυχον καὶ ἄνευ φροντίδων τὸ γῆρας των.

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν ἄνθρωπός τις πρὸς αὐτὴν ζητῶν τὴν πληρωμὴν ἐνὸς χρέους, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἄλλοτε ὁ πατὴρ της καὶ δὲν ἐπλήρωσε. Ἡ κόρη ἐτρόμαξεν ὅτε ἤκουσε τοῦτο· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνῆλθε.

Κύριε, εἶπε εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ πατὴρ μου δὲν ἔχει τώρα χρήματα· ἀλλὰ τὰ χρέη τοῦ πατρὸς μου εἶνε ἰδικά μου· σὰς παρακαλῶ νὰ μου δώσετε μόνον μίαν προθεσίαν, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας μου θὰ σας ἐξοφλήσω τὸ χρέος.

Δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὸν πατέρα της, διὰ νὰ μὴ τον λυπήσῃ.

Ἀλλ' ἤρχισεν ἀποφασιστικὴ τὴν ἐργασίαν της. Ἐσηκώνετο περισσότερον πρῶτ' καὶ ἐκοιμάτο ἀργότερα. Ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐκάθητο εἰς τὴν ῥαπτικὴν μηχανήν της· ἐκέρδιζε τοιουτοτρόπως μερικά χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττε. Μετὰ ἑπτὰ μῆνας ἔφερε ποσὸν τι εἰς τὸν δανειστήν τοῦ πατρὸς της.

Τοιαύτη τιμιότης καὶ τοιαύτη γενναϊότης τῆς καρδίας δὲν ἔμειναν ἄνευ ἀνταμοιβῆς.

— Τὸ ὑπόλοιπον χρέος σὰς παρακαλῶ νὰ το θεωρήσετε ἐξωφλημένον, εἶπεν ὁ δανειστής ὅστις ἦτο ἄνθρωπος μὲ καρδίαν· δὲν μου ὀφείλετε τίποτε πλέον.

Ἡ Εὐφροσύνη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν της μὲ βῆμα ταχὺ. Δὲν εἶπε πάλιν τίποτε περὶ τοῦ χρέους· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφίλησε μὲ περισσότεραν ἀγάπην τοὺς γέροντας γονεῖς της. Ἦτο εὐτυχὴς ὅτι διὰ τῆς γενναιοψυχίας ἔσωσε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πατρὸς της!..

**

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Φανίτσα εἶνε μόνη εἰς τὸ μαγειρεῖο· ἡ μητέρα της, αἱ ἀδελφαὶ της, ἡ ὑπηρέτρια ἔχουν δουλειὰ ἐπάνω. Ἡ Φανίτσα παίζει ἥσυχ' αὖτε μὲ τὴν κούκλαν της, τὴν πολυαγαπημένην Λέναν.

Ἐξαφνα ἀκούονται σιγανὰ βήματα· κάποιος ἔρχεται.

Καὶ ἡ Φανίτσα τρέχει, τρομασμένη καὶ ἀναβαίνει

εἰς τὸ σκαμνὶ καὶ ἡ καρδούλα της κτυπᾷ σὰν ῥωλόγι τικ-τάκ.

— Ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ φοβερὸ θηρίο;

— Ὁ Ἀσπρούλης, ὁ χιονόλευκος Ἀσπρούλης, τὸ κουνελάκι τους τὸ εὐμορφο, τὸ ἀθώτερο πλάσμα τοῦ κόσμου.

Εὐρῆκε τὸ σπιτάκι του ἀνοιχτό, καὶ ἦλθε εἰς τὸ

μαγειρείο νὰ ἰδῇ μὴν εὐρὴ τίποτε διὰ τὰ δοντάκια του, ποῦ τραχανίζουν τόσο εὐμορφα.

Ὡ! τί ἐντροπὴ ἔς τὴ Φανίτσα! ἓνα κορίτσι τεσσάρων χρόνων νὰ φοβάται ἓνα κουνελάκι.

Καὶ ὅμως νὰ ἐβλέπατε μέσα εἰς τὴν καρδούλα τῆς Φανίτσας δὲν θὰ τὴν κατηγορούσατε.

Δὲν φοβάται διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅχι, ἀλλὰ διὰ τὴν Λένα τῆς, δι' αὐτὴν ἀφῆκε τὰ παπουτσάκια τῆς κάτω εἰς τὰς πλάκες καὶ ἀνέβη εἰς τὸ σκαμνί· καὶ τὴ σφίγγει τὴ Λενοῦλά τῆς ἔς τὴν ἀγκαλιά τῆς, ἐν ᾧ ὁ Ἀσπρούλης ῥοκανίζει κατὰ δαυκιά που ἐπερίσσευσαν.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Θὰ σὰς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, ἣ ὅποια φαίνεται ὡς παραμῦθι, εἶνε ὅμως ἀληθινή.

Εἷς πτωχὸς ξυλουργὸς εἶχε πολλὰ παιδιά· ἐδοῦλεν ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὴν νύκτα, ἀλλὰ ποῦ νὰ θρέψῃ τόσα στόματα! ἦσαν καὶ αἱ περιστάσεις δύσκολοι ἐκεῖνα τὰ χρόνια· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τα στείλῃ ἓνα ἓνα, νὰ εὕρουν τὴν τύχην τους.

Μίαν αὐγὴν λοιπὸν ὁ ξυλουργὸς ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμῶντο τὰ παιδιά του, ἔσεισε τὸ μεγαλεῖτερον, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο τὸ πολὺ δώδεκα ἐτῶν, καὶ εἶπε :

— Ἀντώνη, σήκω παιδί μου, πάρε τὰ ρούχά σου, πῆγαινε νὰ φιλήσῃς τὴν μάνα σου καὶ νὰ τῆς ζητήσῃς τὴν εὐχὴ τῆς κ' ἔλα μαζί μου.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε, πατέρα; ἡρώτησε μὲ ἀπορίαν τὸ παιδίον.

— Θὰ το ἰδῇς, σήκω ἐπάνω, ἀπῆντησεν ὁ ξυλουργός.

Ὁ Ἀντώνης ἐνέδθη, ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὸν πατέρα του.

Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν ἱκανὸν διάστημα καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ χωρίον των, ὁ ξυλουργός ἐστάθη καὶ εἶπεν εἰς τὸ τέκνον του :

— Ἀντώνη, ἐδῶ θὰ χωρισθούμε· πῆγαινε, παιδί μου, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ναῦρξ τὴν τύχην σου.

— Θὰ χωρισθούμε!

— Ναι, παιδί μου· πρέπει· δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς πλέον εἰς τὸ σπίτι· τώρα πλεῖα ἐμεγάλωσες· εἶσαι δώδεκα ἐτῶν, εἶσαι δυνατός καὶ ἐπιδέξιός. Πῆγαινε μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική μου.

Ὁ ξυλουργός ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου του διὰ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἐφίλησεν αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπον· ἔπειτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὸ χωρίον.

Ὁ Ἀντώνης ἔμεινεν ἐκεῖ παραζαλισμένος, ψιθυρίζων μηχανικῶς μόνον τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ πατρὸς του.

Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική μου.

Ὁ Ἀντώνης ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Ἀλλὰ τί νὰ ἔκαμεν ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχον τόσα πειναλέα στόματα; Ἄν καὶ πολὺ μικρὸς ἀκόμη εἶχε πολλὴν φιλοτιμίαν· ἐσκέφθη λοιπὸν στιγμὰς τινὰς καὶ εἶπε. Καλὰ, θὰ πάγω λοιπὸν ἐμπρός, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πατέρα μου.

Καὶ ἐπροχώρησε· ἀλλὰ ποῦ ἐπῆγαινε; δὲν το εἶδε.

— Ποῦ θὰ κοιμηθῶ τὸ βράδυ; ποῦ θὰ εἶμαι αὐριον; ἐσυλλογίζετο.

Μετά τινὰς ὥρας ἔφθασεν εἰς πόλιν τινὰ· εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν ἦσαν διάφορα ποτοποιεῖα καὶ καφενεῖα ὅπου παντὸς εἴδους ἄνθρωποι ἔπινον, ἐφώναζον, συνεζήτουν. Εἷς ἐν ἐξ αὐτῶν ὁ Ἀντώνης εἶδεν ἓν παιδίον τῆς ἡλικίας του νὰ ὑπηρετῇ τοὺς θαμῶνας.

Ἐσκέφθη ὅτι τοιοῦτου εἶδους ἐργασίαν καὶ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ κάμῃ.

Ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἐστάθη ἐμπροσθεν πανδοχείου, παρετήρει δὲ μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἐντός, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐξῆλθε καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Τί θέλεις, παιδί μου, ποῖον περιμένεις;

— Ἐλὼ νὰ ἔμω σὲ δουλειά, εἶπεν ἀτάραχον τὸ παιδίον. . . ἂν με πάρῃς, θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ σ' εὐχαριστήσω. . . θὰ ἰδῇς. . .

— Καὶ τί ἔξερεις νὰ κάνῃς;

— Ὅχι μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ θὰ μάθω.

— Καλὰ, ἔλα μέσα λοιπὸν.

— Στὴν ἀρχή, ἐξηκολούθησε, θὰ ὑπηρετῇς εἰς τὰ τραπέζια· ἀργότερα θὰ σε πάρω εἰς τὸ μαγειρεῖο. Τότε θὰ εἶνε πλεῖα ἔς τὸ χέρι σου νὰ πᾶς ἐμπρός· φθάνει νὰ θυμᾶσαι τί θὰ βλέπῃς νὰ κάμνω ἐγώ.

— Ὡ, θὰ θυμοῦμαι, σοῦ δίνω ὑπόσχεσι, θὰ θυμοῦμαι!

— Καὶ τώρα, πέ μου πῶς σε λέγουν.

— Ἀντώνη.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ βαπτιστικόν σου ὄνομα, ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακόν σου ποῖον εἶνε;

— Σαρακοστής.

Ῥοκανίζει, ῥοκανίζει μὲ ὄρεξι μεγάλη· ἀφ' οὗ τον θαρροῦνε τόσο φοβερόν δείχνει καὶ αὐτὸς τὴν παλληκαριά του εἰς τὰ δαυκιά.

Καὶ ὅμως μέσα εἰς τὸ στρογγυλὸ του κεφάλι, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα αὐτιά του, μοῦ φαίνεται νὰ ὀλογυρνᾷ ἡ ἀπορία γι' αὐτὰ που βλέπει.

Ἀλήθεια, ἀπὸ τότε ποῦ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον εἰς ἕξ ἡμέρας, τὰ κουνέλια εἶνε ἀπὸ τὰ πλεῖο δειλὰ ζῶα· τώρα εὐρίσκονται καὶ κοριτσάκια πλεῖο δειλότερα, καὶ ὁ Ἀσπρούλης τα κάμνει νὰ τα χάνουν. Τί φοβερός καὶ τρομερὸς Ἀσπρούλης!

— Σαρακοστής! παράξενον ὄνομα διὰ μάγειρον, εἶπε γελῶν ὁ ξενοδόχος.

Καὶ οἱ θαμῶνες ἤρχισαν νὰ γελοῦν ἐπαναλαμβάνοντες, — Σαρακοστής! ἀλήθεια, παράδοξον ὄνομα.

Ὁ Ἀντώνης ἔμεινε δύο ἔτη εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο· ἀφ' οὗ δ' ἔμαθε πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε νὰ κάμνῃ ὁ κύριός του εἰσῆλθεν ὡς βοηθὸς τοῦ μαγειροῦ εἰς ἓν σπουδαῖον ξενοδοχεῖον, ἔπειτα δὲ ὡς βοηθὸς πάλιν εἰς ἓν ὀνομαστὸν ζαχαροπλαστεῖον τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἀντώνης εἴλκυσε τὴν ἀγάπην τοῦ νέου κυρίου του, ὅστις ἠσθάνθη μέγα ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν ἰδὼν πόσον ἐτακτον ἰδιοφυίαν εἶχε.

Διότι ὁ Ἀντώνης δὲν ἐνόμιζεν ὅτι ἐτελείωνε τὸ ἔργον του, ἀφ' οὗ ἐξύμωεν ἡ ἐκτύπα αὐγὰ ἡ κατεσκεύαζε παντὸς εἴδους γλυκίσματα. Ἀληθῆς ἐνθουσιασμὸν αἰσθανόμενος πρὸς τὸ ἔργον του καὶ θέλων νὰ ἀναδειχθῇ, τὰς ὀλίγας στιγμὰς, τὰς ὁποίας ἔμενεν ἐλεύθερος, ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἱερογραφίαν προσπαθῶν νὰ δώσῃ καλλιτεχνικὴν μορφήν εἰς τὰ γλυκίσματα τῶν ἐπιδορπίων, ἐπὶ δὲ ἐμελέτα, ἐμάθαινε, φρονῶν ὅτι ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν.

Ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐπτά ἐτῶν γράφει εἰς τὰ συγκινητικὰ ἀπομνημονευματά του, ἡμῖν πρῶτος κατασκευαστὴς τουρτών εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Βαγγῆ· ὁ κύριός μου μὲ ἡγάπα πολὺ, μὲ ἄφινε νὰ πηγαίνω εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην διὰ νὰντιγράψω σχέδια· ὅταν εἶδε ὅτι εἶχα ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὸ ἐπάγγελμα, εἰς ἐμὲ ἀνέθεσε νὰ κατασκευάζω τὰ γλυκίσματα, τὰ προωρισμένα διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ πρώτου ὑπάτου (τοῦ Ναπολέοντος). Ἐθριάμβευα· ἀλλὰ μὲ πόσους κόπους, μὲ πόσας ἀγρυπνίας!

εἰς τὰ σχέδια ἠσχολοῦμην μετὰ τὰς ἐννέα· εἰργαζόμενον λοιπὸν πολλάκις ἕως τὸ πρωί. Τότε ἀπεχαιρέτισα μὲ δάκρυα τὸν κ. Βαγγῆ καὶ ἐμόδηκα μὲ πολὺ καλλιτέρας ὁδούς εἰς ἄλλο ὀνομαστὸν ἐπίσης ζαχαροπλαστεῖον. Μετὰ τινὰς μῆνας, ἀφῆκα τὴν ζαχαροπλαστικὴν καὶ ἐπε-

δίωξα τὰ γεύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκέρισσα πολλὰ χρήματα.

Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ ξυλουργοῦ δὲν ἠὐχαριστεῖτο μόνον εἰς τὰ χρήματα, ἤθελε καὶ τὸνομά του νὰ τιμῇ, ἤθελε καὶ δέξαν.

Ἀνέγνωσε τοὺς συγγραφεῖς τῶν διαφόρων χρόνων, ὅπως εὕρη τί ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς βελτίωσιν τῆς νεωτέρας μαγειρικῆς, καὶ ἐξέδωκεν ἓν σοφὸν σύγγραμμα περὶ τῆς μαγειρικῆς τῶν ἀρχαίων.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος δὲν ἐγίνετο εἰς κανὲν μέρος τῆς Εὐρώπης πολιτικὸν συνέδριον ἢ ἄλλη ἐπίσημος συνέλευσις, χωρὶς νὰ προσκληθῇ ὁ Σαρακοστής ἢ ὅπως λέγεται εἰς τὴν γλῶσσάν του ὁ Carême διὰ νὰ τέρψῃ τοὺς στομάχους τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι διηύθυνον τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν.

Δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο οἱ διπλωμάται ἐκεῖνοι, νὰ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς καλὰς τινὰς ιδέας, ὠφελίμους τινὰς ἀποφάσεις.

Ὁ Carême εἶχε φίλους τοὺς ἐπισημοτέρους ἐπιστήμονας τῆς ἐποχῆς του, ἰδίως δὲ τοὺς ἰατροὺς, μεθ' ὧν συνεζήτει περὶ τοῦ ζητήματος τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πολλὴ ἐργασία συνέταμε τὸν βίον του, δι' ὃ καὶ ἀπέθανε πενήντηντα πέντε μόνον ἐτῶν (τῷ 1833, εἶχε δὲ γεννηθῇ τὸ 1784).

«Τὰ κάρβουνα μᾶς φονεύουν συνήθως νὰ λέγῃ, ἀλλ' ἀδιάφορον ὀλιγώτερα ἔτη, περισσότερα δόξα.» Ἄν καὶ κατεσκεύαζε τὰ βραδυτάτα πράγματα τοῦ κόσμου διὰ τοὺς στομάχους ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ἔπινε σπανίως.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

Η ΚΛΩΣΣΑ

Κλωκ, κλωκ, κλωκ, μ' ἓνα θυμὸν ἔς τὴν αὐλὴν γυρνᾷ ἡ κλωσά μετὸν φουσκωτὸ λαίμῳ καὶ μετὰ τὰ παιδιά τὰ τόσα.

Κλωσά φίλη μου παλαιά, τί θυμῶνεις σὺν ζιγῶνῳ; Δὲν σοῦ ἐγγίξω τὰ πουλιά μόνον σοῦ τα καμαρώνω.

Μιά τα κράξεις τρυφερά, κατὰ τοῦδρες νὰ μοιράσουν, μιὰ ἀπὸ κατ' ἀπ' τὰ φτερά τὰ σκεπάζεις νὰ ἡσυχάσουν.

Κι' ὅταν διῆς κανὰ σκυλί, ποῦ ὀρέγεται πουλάκια, χύνεσαι σὺν τὴν τρελλῇ, νὰ του βγάλῃς τὰ ματάκια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΣΦΥΞΙΑ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνανεωθῇ δὲν εἶνε πλέον κατὰλληλος πρὸς ἀναπνοήν· εἴμπορεῖ νὰ σταματήσῃ καὶ ἡ ἀναπνοή· τοῦτο λέγεται ἀσφυξία, ἂν δὲ παραταθῇ ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάθῃ ἀσφυξίαν, τὸ σῶμά του καλύπτεται μὲ μαύρας κηλίδας· διότι τὸ αἷμα μεταβαίνει εἰς τοὺς πνεύμονας δὲν εὐρίσκει τὸν ἀναγκαζοῦντα εἰς αὐτὸ ἀέρα διὰ νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ κοκκινίσῃ.

Ἄν πᾶσете εἰς βαθὺ νερόν καὶ δὲν εἰξεύρετε νὰ κολυμβᾶτε, θὰ πνιγῇτε· εἰξεύτερε διατί;

Ἰσως νομίζετε ὅτι τὸ καταπνιγόμενον νερόν φέρει τὸν θάνατον· ὅχι! οἱ πνιγόμενοι ἀποθνήσκουν ἐξ ἀσφυξίας, δι' ἑλ-λειψίν ἀέρος.

Ἐνίοτε οἱ μεταλλωρύχοι εἰσερχόμενοι εἰς τὰς βαθείας ὑπὸ τὴν γῆν στοῖς εὐρίσκουν ἀέρα, ὅστις δὲν εἶνε καλὸς πρὸς ἀναπνοήν· δύναται λοιπὸν νὰ πάθουν ἀσφυξίαν.

Προσέχετε νὰ μὴ εἰσερχεσθε εἰς ὑπόγειον κλειστὸν, ὅπου βράζει νέον κρασί· διότι ἐκ τοῦ καδδοῦ ἀναβαίνει αἰρίον, τὸ ὅποιον συνενοῦμενον μετὸν ἀέρα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀσφυξίαν.

Ἐὰν ἐκβάλωμεν ἐγκαίρως εἰς τὸν ἀέρα πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐκλείσασμεν ὑπὸ τὸν κώδωνα ἀσφυξίας, θ' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναπνεύσῃ τὸν ἐλεύθερον ἀέρα θὰ ἐπανεύρῃ τὴν ζωὴν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πρώτη φροντίς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λάβωμεν περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐπαθον ἀσφυξίαν, εἶνε νὰ τοὺς θέσωμεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐκβάλωμεν μάλιστα καὶ τὰ ἐνδύματά των.

Ἡ ἀσφυξία δὲν ἐπέρχεται διὰ μιᾶς, ἀλλὰ καὶ βραδέως ἂν δὲν ἀνανεώσωμεν τὸν ἀέρα τῶν δωμάτων.

Κάποτε κάθησθε ἀσχημα εἰς τὸ θρανίον σας καὶ ἡ κεφαλὴ σας κλίνει ἐπὶ τοῦ τετραδίου καὶ τὸ στήθος σας κάμπτεται εἰς δύο· ἡξεύρετε διατί σὰς ἐπιπλήττουν; διότι βλάπτετε τὴν ὑγιειάν σας, διότι τοιοῦτοτρόπως στυμμένοι δὲν εἴμφορετε ν' ἀναπνεύσετε. Κρατεῖτε ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος εὐθὺ καὶ ἀναπνεύετε τὸν ἀέρα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 44^{ος}

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησόμενων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ἔ.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετέσχουσιν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διακριθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἤτοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν. Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκά ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῆς ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάζουν ἀπλήστως καὶ αἱ μάμμαι ἀκόμη καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρis εἰς τὴν ὑποδιάρθρωσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διαγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἐχεῖ δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπιτήδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλειτέρας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἐκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐταὶ καὶ ἡτὶς σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στέλλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν ἐκάστου φυλλαδίου τὰς λύσεις εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν ἡ μίαν ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ὅχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφωσιν ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἄλ-θές ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφεντικῶς ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων διαγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησόμενων, ἢτοι ἀνὰ εἰς ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τῶν ἀδελφῶν συνομηλίκων του. (Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευόμενας). Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διαφόροι τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκότος τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐξ ἐκ τῶν διαγωνισθησόμενων, ἢτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις.

μετά τους λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως».

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἡοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἰς μόνον τόμος.

Ἐπαῖνον θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅτι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἂς εὗρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Εὐφήμου μνείας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅτι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἂς εὗρον οἱ τυχόντες ἐπαῖνον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἀπλῶς τὰ ὀνόματα μετὰ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἂς εὗρεν ἕκαστος.

Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἐνὸς οὐδὲν ἅπασι βραβεῖον εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲ δύνανται νὰ διαγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς **ἐκτὸς διαγωνισμοῦ**, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων τῶν τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὐ ἔτυχον ἄλλοτε. Δὲν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τάξιν μεγαλειτέραν ἢ πρίν, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνώτερον βραβεῖον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰουνίου ἐ. ε.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἄρχεται σήμερον εἰς ὃν δύνανται πάντες οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι μέρος, συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευμένους ὁρους.

389. Στοιχειόγραφος

Δεκαπλοῦς ἐμπρός σου κεῖται καὶ με βλέπεις προφανῶς, ἄλλ' ἀκέφαλος ἂν μείνω, οὐδὲν βλέπεις, θέλεις φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

390. Συλλαβογράφος.

Γράμμα καὶ νῆσον ἐὰν συνδέσῃς
Νῆσον καὶ πάλιν θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

391. Μωσαϊκόν.

Ὁ Κλέαρχος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ θεῖος Εὐρύπιδης,
Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά, μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως
νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

392. Ἀστήρ.

Οἱ σταυροὶ ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀριζόντιως μὲν ν' ἀναγινώσκεται πόλις τῆς Εὐρώπης, καθέτως δὲ ἀρχαία πηγὴ ἐν Δελφοῖς, διαγωνίως δὲ μέρος τοῦ ὠτοῦ καὶ νῆ-
σος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρμασσοῦ.

393. Κυβόλεξον.

1. Εἶμαι παιδί τῆς θάλασσης πλὴν ἄστατο πολὺ.
2. Εἶμαι κ' ἐγὼ 'ς τῇ θάλασσᾳ ἀλλὰ καὶ 'ς τῇ ξηρᾷ.
3. Γιὰ μένα λένε ἀδειανὴ πῶς ἔχω κεφαλὴ.
4. Κ' ἐγὼ εἶμαι κατάμαυρος με μάτια φλογερά.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλπίδος Κ. Ἀντιστασιδίου.

394. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΕΠΛΑΜΝΝΝΠΡΡΤ
ΦΩΩ σχηματίσιν σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος πό-
λεως τῆς Ἰταλίας καὶ στρατηγοῦ τοῦ Μεγάλου
Ἀλεξάνδρου ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

395. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης, αἱ δὲ δύο-δεκα σιγμαὶ τῆς βέλ-
σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα εκπαιδευτηρίου, αἱ ἀνωτέρω δέκα φιλόσοφον, αἱ ἀνωτέρω ὀκτὼ ποιητὴν τῆς ἀρχαιότητος, αἱ ἀνωτέρω ἑξ ποταμὸν τῆς Εὐρώπης, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νῆσον τῆς Τουρκίας καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο ἀντωνυμίαν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μ. Μπετόβιν.

396. Λογοπαλινδρόμ.

Ποῖον πτηνὸν δὲν εἶνε Ἀχιλλεὺς ἀλλ' ἔκτωρ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολοῦλου τοῦ Ἀθηναίου.

397—399. Περιφράσεις.

Ποῖα τὰ διὰ τῶν ἐπομηνίων περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ἡ Ἀττικὴ μέλισσα.
2. Ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων.
3. Ἡ βασιλις τῶν πόλεων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

400—401. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

1. Πᾶς τις εὐχαριστεῖται ἀναγινώσκων τὴν «Διαπλάσιν».
2. Ὅπου δὲν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντοῦ Ἀριστοφάνους.

402. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ δευτέρω ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τρεῖς νήσους τῆς Ἑλλάδος.

1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
2. Δένδρον.
3. Εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης.
4. Ὑψωμα λεπτὸν καὶ λευκόν.
5. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Λαπαράκη.

403. Ἑλληνοσούμφωνον.

αω—ιωω—αι—εωω—η—αι.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Ζωτοπούλου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1. Ἀπριλίου ἐ.ε.

282. Λίμα. Λαμία.—283. Τὸ πλοῖον.—

284. Ἀδάμ.—

—285. Π

286. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ

χεῖρα κίνει.—287—290

Ἡ ἀντικατάστασις γίνε-

ται διὰ τοῦ γράμματος

κ, αἱ δὲ σχηματίζονται

λέξεις εἰνε: φακός, κυ-

ρος, κόπος, ὀκνός.—291.

ΑΙΓΙΝΑ, ΑΘΗΝΑΙ (1. Ἀθῆνα. 2. Ἰουδίθ.

3. ΡΗ. 4. ΙΟΝ. 5. Νησσα. 6. Ἀρπαι).—292.

Ἀνθρώπων λάλα χαλεπώτατον ἐστὶ τὸ σιγᾶν.—

293. Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς εἶπε Ἀλκίαινα γυνή.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία
ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
πυλόμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

- Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύ-
θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75
- Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50
- Βαῖτὰν Ζερὰν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Κάδνασσον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτειαι.
Ἄδετον. δρ. 1,50
- Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστό-
ρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειώδες,
θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75
- Τὸ Οὔμα τοῦ Φθόδου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμ-
που ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηρᾷ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50
- Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ.
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἑπαγωγώτατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. 1,50
- Ἡ Μαρουδία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἄδετον. δρ. 3,50
- Ἡ Μούσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακου-
ζηνοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50
- Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἀλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισότη-
τος χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώδους καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50
- Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμιλίου Εμ-
μέτου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκονομικαῖς
ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:
- Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20
- Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτι-
κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἄδετος δρ. δρ. 1,20
- Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π.
Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον
περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακύνωσι
τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σπουδω-
πὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον
τομίδιον λεπτὰ 50
- Ὁ Πυρειοπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου
ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων.
Θεληκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χα-
ρακτηρὸς καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύ-
θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παραπομπὴ πρὸς μὴ λήψεις φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

φράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλόφροντες κατοικοῖν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναπο-
στέλλοντες τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.